

перець

№ 10 (93)

КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1946 Р.

РІК ВИДАННЯ V.

ПЕРШИЙ М'ЯЧ

В розігріш футбольної першості СРСР команда майстрів київського «Динамо» зайняла минулого року одно з останніх місць. Після п'яти ігор цього року, команда, програвши 3 матчі й зівши внічию 2, — посідає передостаннє — 11 місце.

Телеграма-«блискавка» від Перця

Малюнок Бе.Ша та О. Козюренка.

(Майже байка)

Одного разу, уночі,
начальник, від куми йдучи
(халепа ж трапляється така)
зустрів свого комірника.
Той пізно, бачите, ішов додому
і ніс на плечах півмішка
зерна якогось (невідомо,
чи то пшениця, а чи жито,
чи просом був мішок набитий .
Обурений начальник, як годиться,
злочинцеві судом почав грозить:
— Ти жита вкрав? Під суд віддам умить!..
— Пробачте, це не жито.. Це пшениця.
Кумасі вашій це на пиріжки..—
сказав злочинець. (Знав проклятий,
Куди стріляти!)
Начальник зм'як, де дівся тон різкий.
Ну, просто диво дивне сталося.
— Кумасі, кажеш? А чого ж так мало?—
вже лагідно начальник запитав.
— Ти разом би й мені набрав...
— Це можна, — комірник відмовив.—
Знайду і вам на паляниці
Мішок хорошої пшениці,—
зерно в зерно, як біб, здорове.
Лашіть ось у мішку.
Чи ще де знайдете таку?—
Начальник до мішка — а у мішку.. полова-

І що ж? Полова підвела:
начальник, кажуть, втік з села.
А комірник, який полову ніс,
сміявся, вражий син, до сліз.

Павло ЧАРСЬКИЙ.

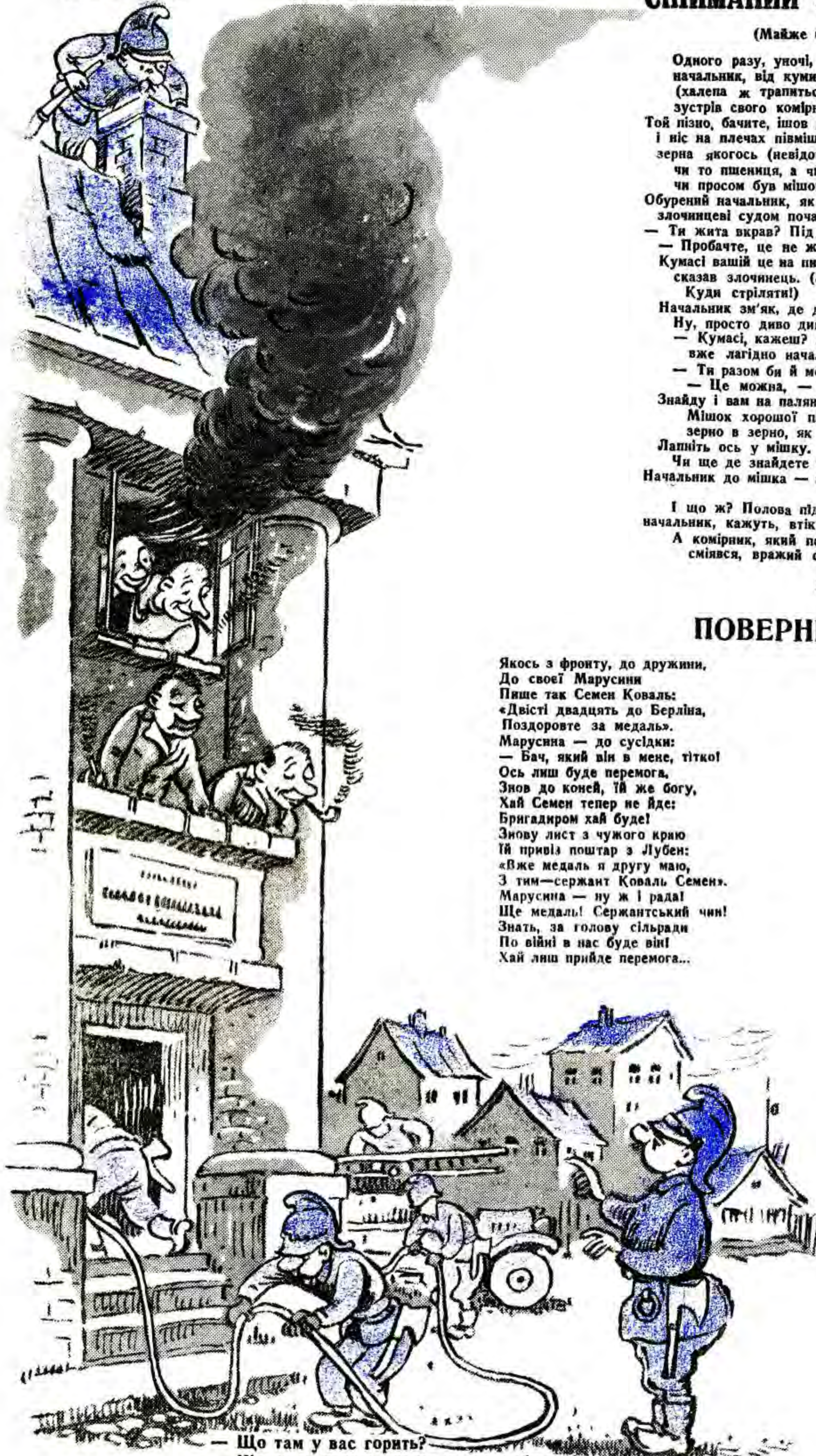
ПОВЕРНЕННЯ

Якось з фронту, до дружини,
До своєї Марусини
Пише так Семен Коваль:
«Двісті двадцять до Берліна,
Поздоровте за медаль».
Марусина — до сусідки:
— Бач, який він в мене, тітко!
Ось лиш буде перемога,
Знов до коней, їй же богу,
Хай Семен тепер не йде:
Бригадиром хай буде!
Знову лист з чужого крию
їй привіз поштар з Лубен:
«Вже медаль я другу маю,
З тим—сержант Коваль Семен».
Марусина — ну ж і рада!
Ще медаль! Сержантський чин!
Знаць, за голову сільради
По війні в нас буде він!
Хай лиш прийде перемога...

Знов з далекої дороги
Лист приходить: «так і так,
Фріц не витримав атак,
Словом, факт, а не реклама,
Скоро буду я між вами,
Мій «расчет» на славу б'є —
Орден Слави в мене в.
Тут зраділа б жінка, наче,
А вона сидить і плаче...
— То з якої ж це біди?
— Як же, каже, тільки й

сниться,
Що служить йому в столиці,
А мені ж тоді куди?
З ним поїхати — не порядок,
Це виходить невпадат:
Хто ж догляне свиноматок,
Догодує поросят?
А герою з орденами
Що робити тут між нами? —
Ось скінчилася війна,
Заквітчалася весна,
І Семен, прийшовши з фронту,
Край села коло млина
Зустрічає діда Гонту
Та й пита, чи той не зна,
Як Маруся — чи відомо,
Вже в Москві чи досі вдома?
А на ці слова зза тину
Де й взялася Марусина.
Обіймає та питає:
— Чи ж ти в сні чи на яву,
Це чому ж я, серце, маю
Раптом їхати в Москву?
А Семен їй: Хто й зна де ти!
Подивись нові газети,
А в газетах там і тут
Скрізь шанують Марусину
За роботу безупинну,
За почесний, славний труд!
А Маруся каже: з дідом
Ми на з'їзд і справді їдем,
Та повернемось назад...
Ну, а ти... герой... звичайно...
— А куди ж як не до стайні, —
Каже він, — поміж гармат
Мріяв я про них коханих,
Про гнідих і про буланих,
Про широкі ці лани, —
Бо ж за них і німців бив я,
Бо ж для них і заслужив я
Ці медалі й ордени!

Ігор МУРАТОВ.

— Що там у вас горить?
— Нічого не горить, то ми третю добу засідаємо...

ФУТБОЛ ДОПОМІГ

Мартин Мар'янович Пузинкевич, як то кажуть, і народився вже футбольним «болільником». Принаймні, за словами його друзів, він нібито, з'явившись на світ, зразу ж схопився обома руками за свою зовсім подібну на футбольний м'яч голову і шалено скрикнув: «Є-єсть!»... Хоч в цьому, звісно, можна вбачати деяке перебільшення, але вже дійсно таки — хлопчачою він ніколи не ходив, як усі, а завжди дригав ногами, немов би підбиваючи м'яч горяка. Також завжди, де можна й не можна було, улаштовував з друзями гру в футбол, чому на совісті його були десятки розбитих шибок у своїм і в сусіднім дворах. За це певна частина його тіла не раз зазнавала від батька гостро відчутних зауважень лозою, так що Мартин Мар'яновича можна назвати «болільником» футболу не тільки в переноснім, а й в справжнім розумінні цього слова.

Ввійшовши в юність, Пузинкевич навіть вступив був лівим інсайдом до якоїсь футбольної команди, та незабаром одержав аварію. Хтось із товаришів у страшній азарті так «бекнув» його під час гри по носі, що стався злам. А далі — неправильне зрощення, і прощай назавжди солодка мрія стати футбольним лідером! А втім пристрасть Мартин Мар'яновича до футболу не послабла від цього, а ще значно підвищилась. Через неї ж то, через оцю пристрасть, наш Мартин Мар'янович навіть довгий час був неодружений. І це не тому, що він, так би мовити, не долюблював жіночу половину людського роду. Навпаки, жінки посідали в серці Пузинкевича хоч, може, й другорядне після футболу місце, але все ж — надто високе й міцне. І він не раз «перепасував» свої очі з одного жіночого об'єкту на інший, прагнучи знайти собі і хорошу подругу в своїм житті, і головне — надійну «соболюбницю» до футболу.

Та перша із жінок, на яку впало було око Мартин Мар'яновича, виявила повну байдужість до футболу. Вона навіть дивувалася, як то можна захоплюватися цією незрозумілою їй зовсім «біганиною» дорослих напівголих людей за м'ячем. Ясно, що душа Пузинкевича не змогла перенести такої наруги — і він назавжди розірвав усяке знайомство з цим «не чулим» об'єктом.

Другий же об'єкт жіночий, що приглянувся нашому героєві, навпаки, показав при розслідуванні добру обізнаність у футболі та нібито й любов до нього. Це була по четвертому чоловікові вдовиця І, очевидно, мала хороший догляд у вловленні собі мужів. Почувши від когось про любов Пузинкевича до футболу, вона спішно вивчила майже весь кодекс футбольних термінів і так і сипала — так і сипала ними в присутності Мартин Мар'яновича, чим привела його в повне захоплення собою. Але, кажуть, справжню природу, як не приховуй, вона в чомусь і десь обов'язково прорветься, як те шило з мішка. Отак і ця вдовиця раптом «засиналася». Пузинкевич перед Загсом для остаточної перевірки вдовиці повів її на футбол. І от тут то в найгостріший момент, коли та команда, за яку «уболював» наш герой, прорвалася до чужих воріт і забила в сітку м'яча, Пузинкевич несамовито вигукнув — «Є-єсть!» — глянувши на свою майбутню подругу. І що ж би ви собі думали? Оця майбутня його подруга солодко замружила очі, нижня — яскраво окрашена карміном губа її одкопнилася, а коротенький, бараболюкою носик її не то підсвистував, не то підхрюпував...

Ну, ясно, що й на цей раз наш герой змушений був одступитися навик од вдовиці, як вона там не присягалася, що нібито заснула несподівано, не спавши перед тим од любові до нього аж три ночі.

І став уже Мартин Мар'янович думати, що так і доведеться йому вік прожити не в парі, бо до пари, он бач, нізащо не міг знайти собі справжню «соболюбницю». Та якось минулої весни прийшов він на зустріч «майстрів» футболу. Прийшов, розуміється, задовго до початку гри, щоб зайняти найзручніше місце десь в центрі.

Поволі сходились і сідали по лавах болільники, але місце зліва біля Пузинкевича довгий час ніхто не займав. Та ось раптом підійшла й сіла на цім місці якась висока, але зовсім тоненька, дівочого вигляду жінка. Мартин Мар'янович спочатку незадоволено чмихнув.

ЗАЧИНЕНИЙ РОЗПОДІЛЬНИК...

За розкрадання колгоспного добра й розбазарювання продуктів, голову артіль «Вільний дан» (Сквирський р-н на Київщині) Бондаря П. І. знято з роботи й віддано до суду.

Малюнок О. Козюренка.

... і прикріплені до нього типи.

Але тільки не почалася гра, як Мартин Мар'янович відчув у цій молоденькій, тоненькій дівчині справжнього друга-соболюбника. Вона разом із ним, з Пузинкевичем, ні хвилики не всиділа спокійно. Вона весь час вигукувала, підбадьорюючи майстрів тої ж команди, за яку уболівав і він.

І в захопленні од удалого вдару «своїх» по воротях «чужинця» вона — ця мила дівчина — схопила тоді навіть нашого героя за руку і так закричала «Є-єсть!», що наш герой не витримав. І у відповідь їй — оцій чудесній дівчині — закричав і собі на весь стадіон: «Є-єсть!.. Єсть-єсть!..»

А серце в нього калаталося, відчуваючи — єсть, так, єсть йому вже пара!

І я думаю, що не варто мені далі розповіда-

ти об тім, як Мартин Мар'янович Пузинкевич став незабаром із своєю тоненькою Лялею в загі і розписався з нею, щоб вік іти разом у справжній погодженій парі не тільки на футболі, а й в усьому житті.

Хоч треба сказати, що футбольний сезон цього року молоде подружжя почало під нещасливою зіркою. Дуже нервують вони, й через це часто виникають у них родинні чвари. Але тут уже не винен ні він, ні вона, а команда майстрів київського «Динамо», за яку уболівають Пузинкевичі. Команда програла підряд три зустрічі. Коли й далі йтиме так, то родинне щастя Пузинкевичів під загрозою, і в усьому будуть винні київські динамівці.

Євген КРОТЕВИЧ.

ЗАСПОКОЇВ

Ховаючи свого начальника, який завжди вимагав чіткості в роботі й порядку, завгосп побачив, що занавіски на катафалкові, де стояла труна з небіжчиком, були брудні.

Завгосп затремтів і хвилювався всю дорогу аж до кладовища. Коли його на третій день покликали до кабінету нового начальника, він аж зблід.

— Запевняю вас, — звернувся він до нового керівника, ввійшовши в кабінет, — ваш катафалк буде блищати й занавіски сьятимуть, мов сонце...

Іван ЛЯПІН.

ОДИНА Й МНОЖИНА

Зразки виробів керованого ним підприємства він ніс додому щодня.

Ранком ці вироби вона несла на базар. Підприємство несло збитки.

А відповідальності за це він, вона — вони не несли.

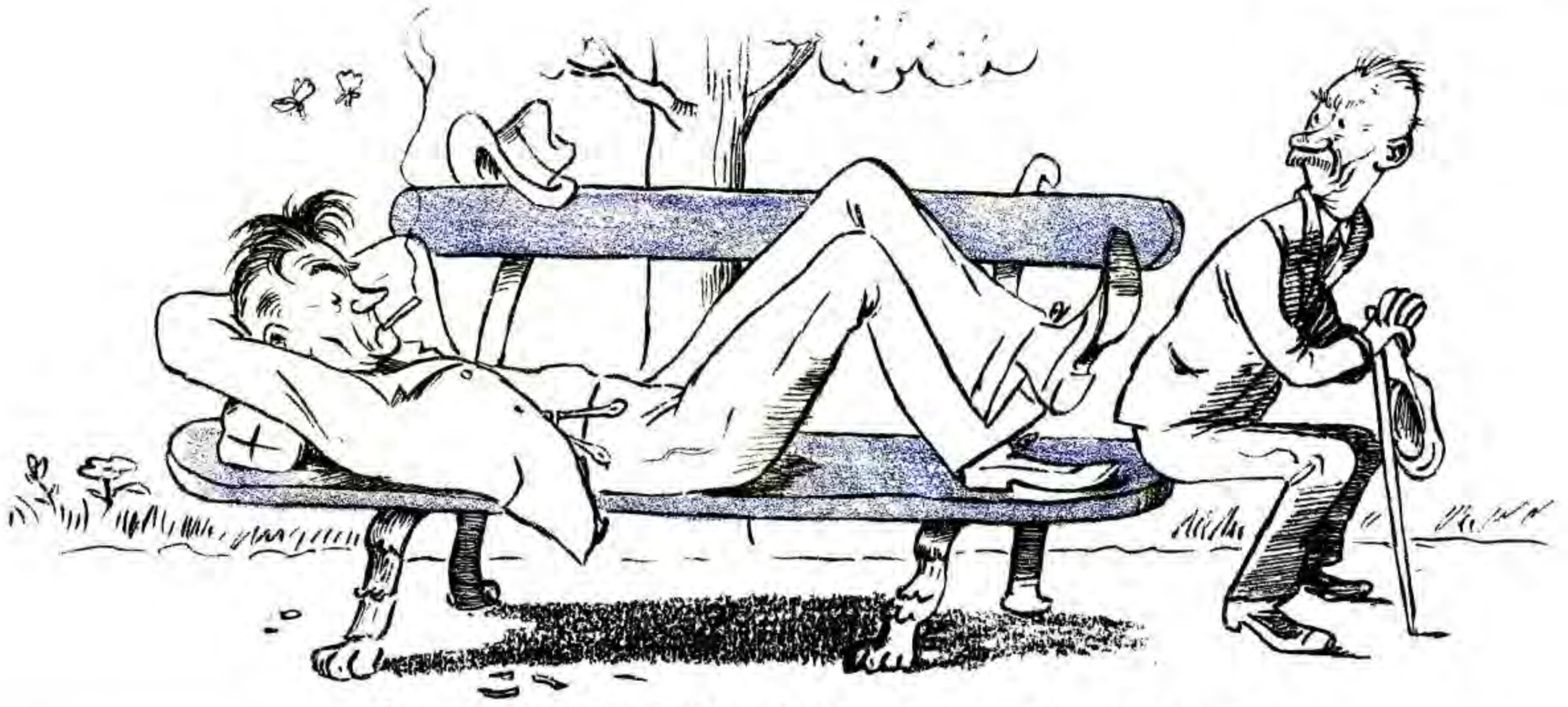
НІ ПУХУ, НІ ПЕРА

Дружина виряджає в командировку свого чоловіка — агента «Союзутилю»:

— Ну, дорогий, до побачення. Ні пуху тобі, ні пера.

— Тоді ти, мила, не чекай ні шовку, ні на.

Сидячий (до лежачого). — Вибачте, я вам не заважаю дихати свіжим повітрям?..

ЗАКРИТТЯ ТЕАТРАЛЬНОГО СЕЗОНУ

Кожен, хто заходив до кабінету директора театру, ставав похмуро-серйозним, немов би йому не то дали роль Гамлета, не то в нього відібрали картку на лімітний пайок.

— Здається всі вже? — ні до кого не звертаючись, проговорив директор, коли зайшла тьотя Варя, яку на афішах величали то завідувачкою костюмерним, то реквізиторським цехом.

— Почнемо! — запропонував худкер.

— Так от—треба закривати сезон,—проголосив директор.

— Ок-хо-хо-хо! — вирвалось у тьоті Варі.

— Я вам слова не давав!—ревнув директор.

— Та я ж нічого...

— Знаємо ваше нічого. Звикли, де треба, де не треба, язиками ляпати.

— Це в неї чисто фізіологічне, а не критичне,—пояснив сусід тьоті Варі по крісду, актор Крапка, що після виконання ролі професора почав говорити виключно науковою мовою.

— От витурять нас усіх у три шні, тоді буде вам і фізіологія, і психологія!—кип'ятявся директор.

— Не витурять! Факт не витурять,—байдуже промовив завіт Кузьма Петрович. Прощу слова. Я не розумію, власне, що сталося. Чого у всіх такий похоронний настрій? Ну, поставили ми за сезон дві вистави. Треба було десять? То й що з того? За минулий рік жодної п'єси не поставили, і нічого. Треба тільки вміло скласти звіт і доповідну записку. І все

— Точно!—підтримав адміністратор.

— Збільшити кількість капітально відремонтованих спектаклів,—додав помреж.

— Справді,—ми дещо ремонтували,—задумливо промимрив директор.

— То то ж бо й є,—не вгамовувався завіт.—От давайте перевіримо. Поставили ми за рік «Кума мірошника» і мою трагедію «Від Києва до Лубень». Отже, в звіті можна написати: порівняно з минулим роком кількість прем'єр збільшилась на 200%. Основна увага театру була сконцентрована на освоєнні української класики і підтримці юних талантів з місцевих драматургів...

Юних треба викинути,—вставив худкер,

— Гаразд — пишть просто талантів,—згодився завіт.—Так. Тепер, що ми ремонтували?

— Цілу зиму те й робила, що латала,—незадоволено встала тьотя Варя,—а як премії, так іншим...

— Гаразд, гаразд. Ну, що, наприклад, ви ремонтували?

— Та от Карасеві довелося всю халашу штанів міняти, порвав геть чисто, як плигав через тин, ховаючись від Одарки.

— Довелось навіть перелаз в тині зробити!—вставив помреж.

— Перелаз? Чудесно! Штани і перелаз — де вже майже відновлення. Пишть: «Деякі спектаклі з української класики ми переглянули з нових творчих позицій і капітально відремонтували».

— Ну, от Стецькові з Гончарівки сорочку, нарешті, постирали, набили набойки Микиті з «Дай серцеві волю», а то халявами вже ходив по сцені.

— Возному козирка пришили.

— Наталці нове коромисло зробили.

— Терпелісі капора пошили, а то таке було на голову одягала, що сором і сказати.

— Слушайте, а коли, нарешті, мені штани нові пошитою? Карася граю—зелені штани, Виборного—Іх же одягаю. Голову—в «Майській ночі» — ті ж самі штани, Хому в «Гриці» — теж у зеленех. Добре, що в нас критика доброзичлива, а попади до нас хтось із столічних...

— Заждіть, не про те річ. Про це потім,—заспокоював директор.

— А от сядь отак підрахувати, і виходить так не пройшов марно,—замріяно сказав худкер.

— От бачите, я ж казав!—переможно кинув завіт Пішли далі. Так що там ще робити?

— Запаску нову Стесі пошили, а то на вечоринях дівчина й повернутись спиною до зали не могла.

— Навіть мізансцени доводилось міняти,—буркнув асистент режисера.

— Кирпатову кирею з пофарбованих лантухів зробили.

— Гнатові нові вуса почепив,—вставив перукар.

— Заждіть, заждіть!—закричав худкер,—та це ж нова постановка!

— Не згоден! Не згоден!—захвилювався виконавець ролі Кичатого, адже й тут я в зеленех штанях граю.

— То не важно!

— Як не важно? Я комітетові напишу!

— Штани можна й пошити,—згодився директор.

— Пошійте! Тоді згоджусь.

— Тьотю Варю, є в нас з чого?

— Пофарбувати можна пару лантухів...

Засідання тривало до вечора. Другого дня до комітету повезли звіт за минулий театральний сезон.

В ньому було написано, що за сезон театр здійснив три нові постановки, відновивши шість, капітально відремонтував чотири, отже, репертуарний план перевиконано на 33%.

Керівництво театру одержало премії. Всі були задоволені й веселі.

Лише тьотя Варя сердилась:

— І знов мене забули! А на кому весь театр держиться? Увесь же репертуар в моїх руках.

Юрій ДОЛЬД.

ТАК ІХ, УПОВНОВАЖЕНИХ!

Приїхав я з області уповноваженим у одному питанні до Костянтинівської сільради Арбузинського району (Миколаївська область). Прощу голову сільради:

— Дайте, будь ласка, квартиру, переночувати десь треба!

Голова виймає з столу мотузяного налігача, одягає мені на шию й каже:

— Но, но-но-о. поїхали на квартиру.

Я, здивований і переляканий, скинув налігача і благаю голову пояснити, що це все значить. Він дає мені «Рішення № 204 Арбузинської райради від 15 грудня 1945 р. § 4», де написано:

«Немедленно оборудовать в каждом колхозе изолятор не менее на 10 голов и конюшню для приезжих работников района и уполномоченных».

И. о. председателя исполкома Райсовета
ПОЛОВИНКО

Секретарь исполкома
МАЗАЕВ.

Більше я до сільрад не виїду, поки не дізнаюся, що творці цього рішення т.т. Половинко і Мазаєв потрапили самі в якийсь із ізоляторів.

Л. БАРВІНОК.

СОН У РУКУ

— Знову ви? — здивувався черговий відділу міліції, і обличчя його стало сіре від нудьги.—Ну, що там у вас трапилось?

Олімпіада Костівна — пишна, молода дама у картатій сукні, схвилювано витріщила і без того витрішкуючі, блакитні очі.

— Ні, ще не трапилось, але трапиться! Сьогодні обов'язково залізуть! — прогаркавила вона.

— Ви мені вже десять день заявляєте, що до вас «сьогодні обов'язково залізуть». Які у вас є беззаперечні підстави стверджувати, що «залізуть» саме сьогодні?

— Я бачила сон, ніби у вікно влетів хрущ.

— Ну, це не підстава.

— А потім уранці я коло нашої дачі зустріла одного дуже підозрілого типа. Він на мене та-ак подивився і двічі озирнувся.

— Ви теж озирались?

— Звичайно!

— Чи не здалось йому, що ви підозріла жінка?

— Що ви!

— Як бачите, підстави у вас однакові, але

це не означає, що вашу квартиру, як ви висловлюєтесь, «обчистять».

— Сьогодні — обов'язково! Майте на увазі — у нас пропав собака. Хіба це не аргумент? Його напевне отруїли злодії, щоб забезпечити собі плацдарм.

— Добре, — сказав черговий — я направлю до вас людину.

— Двох!

— Двох. Тільки дайте слово, що ви не будете більше пророкувати.

— Згода! Будь ласка, не забудьте: дача номер вісім... Мій чоловік у довготривалій командировці. Він так вам буде вдячний...

Коли Олімпіада Костівна вийшла, черговий викликав двох позаштатних любителів суспільного порядку і сказав:

— Ось адреса. Доведеться почергувати ніч у громадянки Цяцько. Коли що трапиться, — дійте рішуче, а головне без шуму.

Любителі вчасно прибули на місце. Олімпіада Костівна почастивала їх чаєм з пундиками і, повіваючи широкими крепдешиновими рукавами, сказала:

— Ця дача не моя. Я дачниця. Щоб про-

ДОВГОНОСИК НЕ ЖДЕ

Малюнок К. Агніта.

Півень. — Дамочки, кінчайте ваші теревені, час уже на роботу.

йти до мене вночі, треба постукати в двері на терасі. Прокинеться Юхим Юхимович, крізь нього хід до Володимира Івановича, а від нього, крізь Віру Петрівну — на сходи. Під сходами — кімната Горобцевича, а на горі — оце мое гніздечко. Рівно одна шоста дачі! Балкон пополам з бухгалтером Волосожаровим... Зваживши становище, я вирішила, що злодії зосереджуватимуться в районі дров'яного сараю і потім по одинці просочуватимуться до мого вікна...

— Давайте, громадянко, не будемо... — сказав старший, і Олімпіада Костівна, залишивши охорону в своїй кімнаті, лягла спати з Вірою Петрівною.

Сусідки довго обмінювались страшними бувальщинами. Скрипіли сосни. Потріскували розсохлі мостини. Моторошно хрюпів бухгалтер Волосожаров.

— Олімпіада Костівна! Ліпа! Лізуть!.. — перелякано зашепотіла Віра Петрівна, штовхаючи заснулу подругу.

— Я говорила! — торжествуючи, відповіла Олімпіада Костівна.

— Тихше, тихше... — і дачниці ясно почувли, як хтось важкий подерся вгору по ринві.

Невідомий дістався по карнизу до вікна, стрибнув у кімнату і потрапив у могутні обійми любителів. Його скрутили, наказали мовчати і поклали на м'яке ліжко Олімпіади Костівни.

— Зараз полізе другий, — сказав старший.

Десять далеко ридала скрипка нічного концерту, нявчали коти. Невідомий лежав на спині. Світло електричного ліхтарика осліпило його.

— Який страхолюд! — сказав молодший. — Він уже когось обібрав: в його пакунку шовкова дамська комбінація, пудра і примусна голка.

Світало. Зацвірінькали птахи, замукала корова, рипнули сходи.

— Виводять! — скрикнула Олімпіада Костівна.

Раптом почувся гуркіт: злодій спотикнувся і, б'ючись об приступки підборами й потилицею, загримів униз, збиваючи з ніг конвоїрів.

Олімпіада Костівна чула істеричний крик Віри Петрівни, Віра Петрівна — дикий вереск Олімпіади Костівни. Загрюкали двері, прокинулись діти у Горобцевича, знявся загальний переполох і тільки бухгалтер Волосожаров бубонів уві сні:

— Сторніруйте, сторніруйте!..

— Злодія спіймали! — пронеслась звістка по виселку і миттю з усіх дач, будинків і конур збіглися дачники, діти і собаки.

Більш за всіх лютував хазяїн дачі номер вісім Юхим Юхимович (крізь якого хід до Володимира Івановича). Він намагався підскочити якомога ближче і плюнути злодієві в лице.

Вирвавшись із рук Віри Петрівни, у двір вибігла Олімпіада Костівна. Вона була чарівна, як богиня гніву. Шестимісячні кучерики розвіялись по вітру. У руці вона тримала зелену парасольку.

— Бийте його! — закричала Олімпіада Костівна і перша нанесла розстрошувальний удар парасолькою по спині.

— Давайте не будемо, — сказав молодший конвоїр, відтягаючи бурхливу дамочку.

— Пустіть мене! — верещала вона, — я йому виколу очі!

— Ліпа! — почувся приглушений голос.

Олімпіада Костівна здивовано озирнулася.

— Я чую голос чоловіка, — сказала вона. — Родя, де ти? Ходи сюди і набий злодію ніс!

— Я осьдечки... — вимовив злодій і зробив крок уперед.

— Чоловік! — скрикнула Олімпіада Костівна, — Радивон, що в тебе з обличчям?!

— Вони лізли по ринві, — з'ясував старший, — а ринву щойно було пофарбовано. От і заляпались.

— Навіщо ти ліз по ринві?! — спитала дружина.

— Я не хотів будити сусідів, — відповів Радивон Методійович Цяцько, розмазуючи по щоках вохру.

— Сон у руку! — зраділа Олімпіада Костівна. — Адже, не дурно мені приснилось, що у вікно влетів хрущ.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

ОЙ, БУЛИ В РУДЯ
БДЖОЛИ

— Катерина Твердоступ, ти знову повторюєш старі помилки?
— Не можу ж я, Федоре Івановичу, кожного дня робити нові.

РУЛЕТКА З КОВБАСИ І САЛА

Сім разів одміряй, а один раз одріж, — каже народна приказка.

А я побував у місті Тальному і побачив, що там голова швейної артілі Коломінський і бригадир Ємченко роблять не так.

Для того, щоб зняти в них мірку на пальто, здане на пошиття, громадянка Лідія Данилівна Заболотня з села Поташ повинна була сім разів по 16 кілометрів одміряти. Після цього їй делікатно натякнули, що ота сама мірка знімається не звичайною рулеткою, а «рулеткою з ковбаси або сала».

Почала Лідія Данилівна щотижня все «доточувати» ту рулетку. Діло в тім, що шила вона два пальто — осіннє і зимове. Отже, треба було витягатися на дві рулетки.

З жовтня минулого року і до березня 1946 року «доточувала». І ковбасами, і салом, і птицею, і картоплею. А тоді їй сказали:

— Як для вас уже, то ми по-блату зробимо зимове пальто.

Стали приміряти, а коміра нема.

— Не інакше, як криси з'їли, — сказав один.

— Не журіться, комір ваш, конешно, є, але треба тільки взнати, хто його украв, — порадив інший.

Ждала Заболотня, поки куплять комір на базарі. Не купили, нема такого каракулю.

— Командирую бухгалтера в Київ, там він дістане, — сказав голова.

Прийшла Лідія Данилівна знов.

— Все в порядку! Бухгалтер дав телеграму, що ходить по магазинах і підбирає, — пояснили їй. Та в цей час відчинилися двері, і зайшов бухгалтер. Зраділа жінка. І до нього.

— Відчепіться. Нікуди я не їздив, — сказав той.

На цьому закінчили тальнівські спеці «пошиття» зимового пальто. І взялися за демі-сезонне.

Знову поліз попід столами майстер шукати матеріал. Лазив, лазив і каже:

— Нема. Мабуть, криси з'їли, або хтось украв.

— Ой, що ж мені тепер робити? — звернулася до мене Лідія Данилівна.

— Ідіть, кажу, до прокурора. Він швидко розмотає оту «рулетку». І комір, і пальто обоє ви матимете.

Я вже за цим прослідкую.

Записки Перця опублікував
Степан ОЛІЙНИК.

Чи варто доводити, що мед — це справді смачна і спокуслива річ? Хто не їв його — свіжий, пахучий, з воцнями і з бджілками, що засахарилися в ньому? Хто не вмокав білу паляницю у полив'яну миску, наповнену солодким янтарем? А кого не чарував казковий бджолиний шум на пасіці? Хто не зазирив заздро на пригріті сонцем такі привабливі і неприступні вулики? Кого не цікавила ота справді прекрасна симфонія праці крилатих трудівників?

Івань Рудь — голова колгоспу з села Піковець, що мальовничо розкидало свої хатки біля самої Софіївки під Уманню, — теж любив бджоли... І бджоли і їхній мед. На колгоспній пасіці він мав понад 150 вуликів, і не абияких! Кожна бджолина сім'я нараховувала велику кількість членів, сорок, а то і всі п'ятдесят тисяч. Над селом гуло понад шість мільонів бджіл. То ж тільки подумайте — така армія!

— Не доведи бог, щоб довелось на кожну бджолу трудовень записувати, на облік їх брати, — жартував Рудь.

— Не в одного голови голова б розмакітрилася. Та, хвалити бога, такого розпорядження ще з області нема.

Справді, у бджолиних ділах облік ще й зараз як слід не налагоджено. Та й як можна точно врахувати, скільки тих бджіл у колгоспі, а так само й меду?

У приходну книгу Іван Рудь записав в кінці літа взятку 8 центнерів. Трохи замало від такої армії. Люди знизували плечима, бачили ж, наче бджоли все літо не лінувалися, у кожну квітку заглядали... А проте — хто зна... Мед — це як дощ: чи вгадаєш, коли він буде і скільки.

П'ятьсот кілограмів Іван Рудь роздав людям на трудовні, а триста залишив бджолам на підкормку. Треба ж їм чимсь годуватись узимку. На базар же до Умані не полетять і цукру собі не прикуплять.

Ох, оті триста кілограмів! Вийшла з них не підкормка, а одно скушення. Дуже швидко Рудю здалося, що трьохсот кілограмів для бджіл — це дуже багато.

— Не скуднуть, як і менше з'їдять, поділяться зі мною. І взятку десяток — другий кілограмів... А потім ще... і ще... Всяке діло важко почати, а закінчити... Та ще спокусила ціна, яка восени стояла на базарі, 120 карбованців за кілограм давали без торгу.

— Ой, товаришу Рудь, щоб не довелось нашим бджолам узимку їсти макуху, — застерігав голову колгоспу старий пасічник дід Тополя.

— Не турбуйтеся, діду, погоди якраз стоять добрі. У Софіївці на квітниках айстри цвітуть, бджоли не підведуть, ще меду наносять, — заспокоював пасічника Іван Рудь.

— Який мед із айстр?

— Мовчать, кінець кінцем, я тут хазяїн! — гримнув Рудь і наказав ще взяти меду.

А бджоли таки підвели... І бджоли й погода... Вдарили морози, пожовкли айстри, не полетіли на здобич бджоли, залишилася пасіка на зиму без меду. Щодня почав ходити дід Тополя до Рудя.

— А що тепер будемо робити, хазяїне? — гризе голові голову вдень, а бджоли вночі не дають покою. Почались у Рудя справжні кошмари. Щоночі сниться йому, ніби з усіх вуликів злітаються до нього бджоли, усі шість мільонів і всі жалють його в ніс. Жалють і хором гудуть:

— Куди ти, ревучий син, подів наш мед... Віддай мед... Віддай мед...

Гудуть і кусають гірше, як блохи.

І так щоночі. Бідний Рудь не раз скоплювався з ліжка, витирався холодною водою клав компреси і на ніс, і на голову... Нічого не допомагало, бджоли не давали йому спокою.

Та то ще було б півбіди, коли б гули вони тільки над його головою, а то ж знайшлися такі вредні, що полетіли й далі — у район, у саму Умань.

Якось взимку викликали Рудя до прокурора поступила на нього скарга від бджіл. Довелось йому розказати всю правду про свою любов до меду. Влип він у мед і надовго.

Юрій МОКРІЄВ.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ТАЛАНТ

Талановитий він без міри —
Не заперечить тут ніхто:
В роботі він не ліз із шкіри,
А вдягся в шкіряне пальто.

В ЧОМУ — ПОЕТ?

Про все величне пише звично.
Але про нього я б сказав:
Писав критично і лірично,
Інтимно-широ не писав.

МУДРИЙ ЮНАК

Говорять: мудрість через роки
Приходить людям в гарті справ.
А цей юнак уже, нівроку,
В сімнадцять років мудрим став.

СЕРДЕЧНА ДРУЖБА

(того ж юнака)

Оцей наш приятель — без
чванства,
І давня мудрість в нього є:
Він тільки друзів із начальства
В сердечній дружбі визнає.

ТЕРЕНЦІЙ.

НЕ ВІР ОЧАМ СВОІМ

Малюнок Бе-Ша.

— Що це ви знову в робочий час художню літературу читаете?
— Та, їй-богу, ні, то річний звіт нашої мебльової фабрики.

БІДНА КУРКА

Жарт

«Акт. 1946 року, березня 13
дня. Ми, нижче підписані, зав-
фермою Войтенко Григорій, до-
глядачка курей Грищенко На-
талка, склали цього акта про те,
що 3 березня 1946 року загинула
одна курка по старості.

(с. Попівка, Звенигородсько-
го району на Київщині).

Бідна курка! І не знала,
Як збиралась помирати,
Що складатимуть про неї
Отакі серйозні акти!
Але ж то одній старенькій,
Мабуть, випала ця слава...
А як їли молоденьких,
Чи ж заводили до справи?..
Ну, та в нас нема підстави
На сусід своїх кивати,
Тільки запис той цікавий
Нам дозволить запитати:
Скільки літ було тій курці?
І в якому, справді, віці
Їй дозволено лежати
В курнику, а не в тарілці?

Т. КАТРАН.

СКЕПТИК

(Усмішка)

В цій короткій, та мудрій розмові
Невмирущий характер воскрес...

«...І життя там — говорять — чудове,
Ну, а техніка — повна чудес:
П'ятдесятповерхові будови
Збудували в Америці десь!...»

— «От найшов чим радіти-хвалитись!
Що з тих поверхів матимеш — ти?
Щоб людині упасти й розбитись,
Досить з неї всього лиш п'яти.»

Т. М.

„НА ПІДСТАВІ ПОСТАНОВИ № 3“

Минув рік, як закінчилась війна. Не чути
вибухів і пострілів по містах і селах, взяли
люди до мирної праці. Але не скрізь, не
скрізь, товаришочки, затихли постріли.

В Макіївському районі, наприклад, ви
можете й тепер натрапити на обстріл біглим
вогнем і воскресити в пам'яті донбасівський
вересень 1943 року. Метуться по дворах
люди, ховаються у погреби, виють не то сире-
ни, не то щось інше, замирає життя на вули-
цях, а навколо тільки:

— Ба-бах!
— Трах-тара-рах!
— Бу-бух!

Це старанно виконується обов'язкова поста-
нова № 3 виконкому Макіївської міськради
від 6.IV.46 р.

В § 6 цієї постанови написано:

«Управляючому конторой «Заготживсырьє»
періодически організовувати в сільських і
поселкових пунктах ОБСТРЕЛ бродячих
собак с применением гладкоствольного ору-
жия, привлекая для этой цели бригады охо-
тников.»

Председатель исполкома К. КОНОВАЛОВ
Секретарь исполкома И. ТАРАН»

Побажаємо Макіївським міськрадівцям пи-
сати постанови «с применением» здорового
глузду.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Прошу надрукувати звіт про виконання
бюджету по нашій школі за I квартал 1946
року:

1. Протягом I кварталу директор школи
тільки те й робив, що позичав у вчителів ві-
ники підмітати школу й відра по сусідах,
щоб носити воду для школи.

2. Школа взимку опалювалась погано. Го-
роди вчителям не виділено; не виділено ді-
лянки й для школи.

3. Техперсонал школи (діловод і чотири
прибиральниці) за влітний період зарплатні
в сільраді не одержували.

4. Протягом кварталу Червоноокнянсь-
кий банк ерошей для школи не видавав, а го-
лова сільради Грабовський і секретар Пожіца
на цьому й не наполягали.

Перспективи II кварталу: прописати «жи-
цю» Грабовському й Пожіцу й, за компанію,
Червоноокнянській конторі Держбанку. Цю
роботу доручити районному прокуророві.

О СЕМЕНЮК.

Директор Гулянської н/с школи.
Червоноокнянський р-н
Одеської області.

ШАНОВНИЙ Т. ПЕРЕЦЬ!

Під керівництвом т. Серезечкина в Пере-
яслав-Хмельницькій кооперації продають за
90 коп. зошит з «додачею» до нього за 13 крб.
вічного «зошита Ніколенка» (три грубих полі-
ніяних картонки). Писати в цьому «зошиті»
(як зазначено на звороті) можна лише спеці-
альним чорнилом, що складається з:

а) Столової ложки звичайної сажі, розве-
деної у воді до густоти сметани;
б) чайної ложечки патоки або цукру;
в) чайної ложечки малярного клею.

Все це треба:

а) розтерти до стану густої маси;

б) висушити цю масу;
в) вкинути 2 кубічних сантиметри такого су-
шого чорнила в чорнильницю;
г) налити води й збовтати до густоти зви-
чайного чорнила.

З собою в портфель завжди носити вогку
ганчірку, якою стирати сторінки «зошита Ні-
коленка», написані отією «алхімією» (від
«густоти сметани» до «густоти чорнила»).

Боже мій, скільки мороки за 13 карбован-
ців! Та чи не краще порекомендувати т. Серезечкину замість «зошита Ніколенка» давати
в примусовий асортимент за ті ж 13 карбован-
ців дерев'яну класку дошку. Ми писатимемо
на ній звичайною крейдою (без патоки, цукру
і клею) й стиратимемо тією ж вогкою ганчір-
кою. Проти дерев'яної класної дошки ми не
заперечуємо. Ії, в крайньому разі, можна хоч
на дрова порубати. А так — собі дорожче.

КОВГАРОВА, СТАШУК.

м. Переяслав-Хмельницький.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Вчителі Жашківської середньої школи шу-
кають свій місцевком. Обраний тасмним голо-
суданням, він тасмниче зник. З усього його
складу залишився єдиний член місцевкому,
та й той Шляпа. Під його випробуванням ке-
рівництвом тут на всіх, як кажуть, ділянках
провадили інтереси педколективу. Тепер
шляплять і з наділом учителів городами. Крім
директора школи, ніхто з учителів городів не
має. Та мабуть і не матиме, поки всі діла на-
шого місцевкому будуть у... Шляпі.

ВЧИТЕЛІ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ

(чотири підписи).

Київська область.

ШАНОВНИЙ Т. ПЕРЕЦЬ!

Запрошуємо тебе в Горлівку на свято по-
чатку літнього конькобіжного сезону. В день
відкриття зеленої трав'яної ковзанки відбу-
деться хокейний матч і змагання конькобіж-
ців. Не віриш? Тоді скажи: для чого горлів-
ська районна спортивна рада одержала аж
сто пар коньків? Замість бутців для футбо-
лістів, чи замість бігових черевиків для
спринтерів і стайерів?

К. ГОРЛІВЕЦЬ.

Сталінська область.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко,
Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-89, дод. 34.
Приєм щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (на укр. мові).

Підписано до друку 25/V—1946 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

Рече та стогне Дніпр широкий...